

DOROS JUDIT

Kati kosara

Legyen a neve Kati, s lakjon Debrecenben, a város szélén. Briliáns eszű kislány, szorgalmas, falja a könyveket, verseket, magyarul, angolul. A szülei sem értik, honnan a talentum, bár az édesapja éppenséggel kiváló ács, óvónő édesanyját pedig még felnőttkorukban is dicsérik a hajdan rábízottak.

A kislány a debreceni nemzetközi iskolába menne, az álmod azonban szinte már akkor elhessegeti, amikor a gondolat befészkel magát a fejébe. A hárommillió éves tandíj, ami nyolcadikra majd ötmillióra dagad, tengernyi pénz, a házuk ennek a töredékét éri, hol van nekik majdnem ötvenmillió forintjuk egyetlen gyerek taníttására.

Ám egyszer csak felragyog a napsugár a reménytelenség sötét égén: pályázni lehet ösztöndíjra, a debreceni önkormányzat átvállal minden költséget. Megfelelnek minden elvárásnak, a szociális helyzet alacsony, a tudásszint magas, de nem nyer a kislány mégse. A harminc jelentkezőből csak négy kerül be a „földi paradicsomba”, ahol egy természetvédelmi terület tőszomszédságában ligetes erdő veszi körül a XXI. századi épületet, benne modern, kis létszámú tantermekkel, föld felett lebegő kosárpályával, könyvtárral, egészségtudatos ételeket kínáló ebédlővel.

Teljes joggal tanulhatna itt Kati is, hisz, ha úgy tetszik, az iskola „közösségi tulajdon”, vagyis mindannyiunké. Azokból az adóforintokból épült és működik, amelyeket ács apja és óvónő anyja is befizet minden hónapban az ország nagy kasszájába. Amiből aztán évente több százmillió átvándorol az elitiskolába, mert a tandíjat fizető pár tucat gazdag család még nem tudja „eltartani” a félezer főre tervezett intézményt. Az erre költött állami és önkormányzati százmilliók, sőt milliárdok körömnyi töredékét, alig 13 millió forintot szántak most négy szegényebb sorsú, szerencsés diák ösztöndíjára.

Kati szereti Petőfit. Tudja, mert olvasta, hogy „ha majd a bőség kosarából mindenki egyaránt vehet (...), akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, mert itt van már a Kánaán!”

Tudja, csak nem érti.

Teljes
joggal
tanulhat-
na itt Kati
is, hisz,
ha úgy
tetszik,
az iskola
„közös-
ségi tu-
lajdon”,
vagyis
mindany-
nyiunké